

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 786/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) prerokoval návrh S. S., právne zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Dzuroškom, Advokátska kancelária KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/13/13-K z 25. júna 2013, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, a takto

r o z h o d o l :

Návrh S. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 26. augusta 2013 doručený návrh S. S. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/13/13-K z 25. júna 2013.

Z návrhu a jeho príloh vyplýva, že rozhodnutím sp. zn. VP/13/13-K z 25. júna 2013 výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi zastávajúcemu v rozhodnom období (od 13. júna 2010 – do 10. marca 2012) funkciu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky pokutu v sume zodpovedajúcej jeho mesačnému platu verejného funkcionára, a to ako sankciu za to, že ako verejný funkcionár v zákonnej lehote, t. j. do 31. marca 2013, nepodal za predchádzajúci rok (t. j. rok 2012) oznámenie verejného funkcionára podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej aj „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“).

V návrhu podanom ústavnému súdu navrhovateľ uviedol, že napádané rozhodnutie výboru považuje za nesprávne z dôvodu, že je založené na neúplnom zistení rozhodných skutkových okolností, ktoré boli navyše aj nesprávne právne posúdené. Svoj záver navrhovateľ argumentačne odôvodňuje predovšetkým tým, že on v skutočnosti povinnosť verejného funkcionára uloženú mu v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu neporušil, pretože predmetné oznámenie verejného funkcionára v zmysle označeného článku ústavného zákona podal včas, a to 31. marca 2013, keď ho mal podať na poštovú prepravu, dôkazom o čom má byť „preberací list“ tvoriaci prílohu jeho návrhu, z ktorého má podľa navrhovateľa vyplývať, že 31. marca 2013 podal na poštovú prepravu prostredníctvom doručovacej spoločnosti Slovak Parcel Service, s. r. o. (ďalej aj „doručovateľ“), poštovú zásielku adresovanú výboru. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej je lehota na podanie oznámenia verejného funkcionára stanovená v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu lehotou procesnoprávnou, t. j. považuje sa za zachovanú aj vtedy, ak je písomnosť podaná na poštovú prepravu v jej posledný deň, pričom v tejto súvislosti navrhovateľ v návrhu okrem iného uviedol:

„Je nepochybné, že Výbor nedostatočne zistil skutkový stav, keď konštatoval, že Navrhovateľ podal Oznámenie verejného funkcionára až dňa 3. apríla 2013 bez toho, aby skúmal, kedy Navrhovateľ podal toto oznámenie na poštovú prepravu. Nemožno sa preto stotožniť so záverom Výboru, že Navrhovateľ porušil svoju povinnosť podľa článku 7 ods. 1 Ústavného zákona.“

Okrem toho navrhovateľ považuje napádané rozhodnutie výboru za neústavné aj z toho dôvodu, že podľa jeho názoru ani nemalo byť vydané, pretože navrhovateľ nemohol byť potrestaný za nesplnenie si svojej povinnosti, ktorú v podstate ani nemal. V tejto súvislosti navrhovateľ podperne poukázal na rozhodnutia ústavného súdu (IV. ÚS 293/07, IV. ÚS 75/08 a IV. ÚS 95/08), v ktorých mal ústavný súd konštatovať, že verejný funkcionár má povinnosť podávať oznámenie verejného funkcionára podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu («Verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a „počas jej výkonu“ vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok...») len počas trvania svojej verejnej funkcie, resp. len počas doby vykonávania verejnej funkcie, nie však po jej skončení. Vzhľadom na uvedené tak podľa navrhovateľa ani nemohol mať k 31. marcu 2013 povinnosť podať oznámenie verejného funkcionára podľa označeného článku ústavného zákona, pretože výkon jeho verejnej funkcie skončil už 10. marca 2012. V súvislosti s uvedeným navrhovateľ v návrhu okrem iného tiež uviedol:

«Je nevyhnutné zdôrazniť formuláciu „počas jej výkonu vždy do 31. marca“. Ústavný zákon teda predpokladá, že predmetné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona má verejný činiteľ podávať počas (a nie „za čas“) výkonu funkcie, a to vždy do 31. marca príslušného kalendárneho roka. Formulácia „počas jej výkonu vždy do 31. marca“ teda zjavne predpokladá trvanie výkonu funkcie k dátumu, do ktorého sa má táto povinnosť splniť, t.j. k 31. marcu. ...

Z uvedeného vyplýva, že k 31. marcu 2013 už Navrhovateľ v žiadnom prípade, nemohol mať povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona, ktoré sa v zmysle cit. ustanovenia Ústavného zákona podáva do 31. marca 2013 len „počas... výkonu“ funkcie, nakoľko 31. marca 2013 už v Navrhovateľovom prípade uplynulo viac ako 12 mesiacov od skončenia výkonu príslušnej funkcie.

Navrhovateľ je toho názoru, že v tomto prípade nebol daný dôvod na začatie konania podľa čl. 9 Ústavného zákona ani na následné vydanie napadnutého Rozhodnutia, nakoľko Navrhovateľ žiadnu svoju povinnosť podľa Ústavného zákona neporušil. Vydané Rozhodnutie je teda v rozpore s Ústavným zákonom, keďže sankcionuje Navrhovateľa za porušenie povinnosti, ktorú nemal. Z uvedených dôvodov je nepochybné, že napadnuté Rozhodnutie sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení vecí, Výbor ho vydal v rozpore s článkom 9 ods. 10 Ústavného zákona, a teda sú dané dôvody na jeho zrušenie.

... vyššie uvedený právny záver o tom, že Navrhovateľ v žiadnom prípade nemal povinnosť podať Oznámenie verejného funkcionára, a teda že Výbor ani nemohol za nesplnenie (neexistujúcej) povinnosti Navrhovateľa sankcionovať uložením pokuty. ...

... Ústavný súd teda už v minulosti jednoznačne judikoval, že po skončení výkonu funkcie (bez ohľadu na to, či uplynulo 12 mesiacov po skončení výkonu jeho funkcie) už bývalý verejný funkcionár nemá povinnosť podávať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona...

... Ústavný súd skonštatoval, že po skončení výkonu funkcie sa na bývalého verejného funkcionára povinnosť podávať oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona už nevzťahuje, a teda neplnenie neexistujúcej povinnosti nemožno sankcionovať pokutou. ...

Z vyššie uvedeného prehľadu judikatúry je zjavné, že Ústavný súd nemá v otázke povinnosti podávania oznámení verejných funkcionárov podľa čl. 7 ods. 1 žiadne pochybnosti a jeho judikatúra je jednoznačne ustálená v tom zmysle, že po skončení výkonu funkcie už verejný funkcionár nemá povinnosť podávať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 Ústavného zákona, a preto takúto povinnosť nemôže porušiť, čiže za nesplnenie neexistujúcej povinnosti ho nemôže príslušný orgán ani sankcionovať.»

Navrhovateľ napokon namieta neústavnosť napádaného rozhodnutia výboru aj z dôvodu, že výbor konal voči nemu ako voči verejnému funkcionárovi v čase, keď už postavenie verejného funkcionára nemal, pretože výkon jeho verejnej funkcie bol ukončený 10. marca 2012, pričom výbor začal vo veci konať uznesením z 23. mája 2013, teda už aj po uplynutí jedného roka po skončení verejnej funkcie podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal aj na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa posúdenia tejto otázky a súčasne v návrhu tiež uviedol:

«V čase začatia konania Výboru (23. mája 2013) i vydania Rozhodnutia (25. júna 2013) už Navrhovateľ nebol verejným funkcionárom, ani sa za verejného funkcionára nepovažoval v zmysle čl. 3 ods. 1 Ústavného zákona. Navrhovateľovi skončil výkon verejnej funkcie dňa 10. marca 2012. Konanie Výboru voči Navrhovateľovi začalo (a teda i prebiehalo a skončilo) viac ako 12 mesiacov po dni skončenia výkonu verejnej funkcie, t.j. v čase, kedy už Navrhovateľ nebol verejným funkcionárom ani sa zaňho nepovažoval v zmysle čl. 3 ods. 1 Ústavného zákona. Už v čase začatia konania Výbor teda nebol oprávnený v zmysle Ústavného zákona voči Navrhovateľovi konať - Navrhovateľ nemal

pasívnu legitímáciu byť účastníkom takéhoto konania. Logicky teda Výbor nebol oprávnený ani ukončiť takéto konanie vydaním napadnutého Rozhodnutia.

Navrhovateľ zdôrazňuje ustanovenie čl. 3 ods. 1 Ústavného zákona, ktoré výslovne zakotvuje, že „na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka po skončení výkonu verejnej funkcie.“ Z tohto vyplýva, že po uplynutí jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie sa už takáto osoba ani na účely konania podľa čl. 9 Ústavného zákona nepovažuje za verejného funkcionára - právna fikcia výkonu verejnej funkcie expirovala nielen pre účely aplikácie čl. 7 a 8 Ústavného zákona, ale aj pre účely konania pre porušenie povinnosti podľa čl. 7 a 8 Ústavného zákona, a to uplynutím jedného roka od skončenia výkonu funkcie. Po uplynutí jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie, t.j. v prípade Navrhovateľa po 10. marci 2013, Ústavný zákon neumožňuje Výboru začať ani viesť konanie voči osobe, ktorá bola verejným funkcionárom, pretože už verejným funkcionárom nie je, ani sa zaňho už pre účely konania o porušení povinnosti podľa čl. 7 a 8 Ústavného zákona nepovažuje. ...

Po uplynutí jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie je fyzická osoba (ak sa opätovne nestala verejným funkcionárom z iného dôvodu) oslobodená spod režimu Ústavného zákona, ustanovenia Ústavného zákona sa na ňu už nevzťahujú a ani nemožno voči nej podľa Ústavného zákona viesť konanie, pretože ani na tieto účely sa už nepovažuje za verejného funkcionára.»

Nakoniec navrhovateľ namieta aj to, že napádané rozhodnutie výboru je nedostatočne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné, pretože „... neumožňuje zistiť, na základe akej úvahy dospel Výbor ako orgán verejnej moci k tomu, že vydanie Rozhodnutia je v súlade s Ústavným zákonom a ustálenou judikatúrou Ústavného súdu“.

Vzhľadom na uvedené sa navrhovateľ domáha, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP 13/13-K z 25. júna 2013 zrušuje.

2. Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky je povinná uhradiť S. S. trovy právneho zastúpenia v sume 118,52 EUR... na účet jej právneho zástupcu KPMG Legal s. r. o., advokátska kancelária... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

V súvislosti s návrhom navrhovateľa ústavný súd poznamenáva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom rozhoduje ústavný súd v súlade s § 73b ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vo veci samej buď uznesením, ktorým potvrdí napadnuté rozhodnutie výboru, alebo nálezom, ktorým napadnuté rozhodnutie výboru zruší. Pretože osobitná úprava konania o preskúmanie rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom obsiahnutá v ustanoveniach § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde neustanovuje, pokiaľ ide povinnosť predbežného prerokovania každého návrhu na neverejnom zasadnutí, inak (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde), je podľa názoru ústavného súdu aj v týchto konaniach potrebné uplatniť postup podľa § 25 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde. Z uvedeného vyplýva, že senát ústavného súdu môže odmietnuť návrh už po jeho predbežnom prerokovaní, a to v prípade, že zistí existenciu niektorého z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Takýmto dôvodom je aj zistenie, že podaný návrh je celkom nedôvodný a evidentne bez nutnosti ďalšieho skúmania ho možno kvalifikovať ako návrh zjavne neopodstatnený. V takomto prípade nepovažuje ústavný súd za nevyhnutné ani za účelné rozhodovať najskôr o prijatí návrhu na ďalšie konanie a následne v konaní vo veci samej napadnuté uznesenie výboru uznesením potvrdiť. Takýto

postup je v súlade s uznesením pléna ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 1/07-3 z 2. mája 2007, podľa ktorého „Na konanie o návrhoch vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. sa vzťahuje § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.“.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v konaní o preskúmanie rozhodnutia výboru vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preskúmanie, resp. zistenie, či konanie navrhovateľa ako verejného funkcionára bolo alebo nebolo v rozpore s dotknutým ustanovením ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, teda či povinnosť verejného funkcionára vyplývajúcu mu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu porušil alebo neporušil.

V súvislosti s návrhom navrhovateľa ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že napádané rozhodnutie výboru bolo navrhovateľovi doručené 12. augusta 2013, pričom jeho návrh adresovaný ústavnému súdu bol podaný na poštovú prepravu 22. augusta 2013 (ústavnému súdu doručený 26. augusta 2013), čo znamená že návrh navrhovateľa bol ústavnému súdu podaný v lehote podľa citovaného čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, t. j. bol podaný riadne a včas.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

V súvislosti s preskúmaním konania navrhovateľa, za ktoré bol výborom sankcionovaný pokutou, považuje ústavný súd v prvom rade za potrebné a nevyhnutné vysporiadať sa s jeho primárnou obrannou argumentáciou, v zmysle ktorej výbor ani nemal oprávnenie začať voči jeho osobe konanie podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a to z dôvodu, že v období 31. marca 2013, dokedy si mal podľa výboru ako verejný funkcionár splniť svoju oznamovaciu povinnosť za predchádzajúci rok (t. j. za rok 2012) podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, už navrhovateľ podľa jeho tvrdenia verejnú funkciu nevykonával (mandát poslanca Národnej rady Slovenskej republiky mu zanikol 10. marca 2012), a teda na jeho prípad nebolo možné podľa jeho tvrdení aplikovať citované ustanovenie čl. 7 ods. 1 označeného ústavného zákona, ktoré zjavne predpokladá trvanie výkonu tejto funkcie k dátumu, do ktorého sa má táto povinnosť splniť, pretože verejnému funkcionárovi ukladá povinnosť podať písomné oznámenie do 31. marca za predchádzajúci rok vždy „počas jej výkonu“, t. j. rozumej počas výkonu verejnej funkcie. V tomto smere navrhovateľ podporil svoju argumentáciu poukazom na judikatúru ústavného súdu, a to konkrétne na jeho rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 293/07, sp. zn. IV. ÚS 75/08 a sp. zn. IV. ÚS 95/08.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu navrhovateľa ústavný súd poukazuje na uznesenie pléna ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 1/2010-10 zo 7. júla 2010, ktorým plénum ústavného súdu prijalo podľa § 6 zákona o ústavnom súde zjednocujúce stanovisko k právnemu názoru vyjadrenému už v nálezoch sp. zn. IV. ÚS 293/07 z 31. januára 2008, sp. zn. IV. ÚS 75/08 z 10. apríla 2008 a sp. zn. IV. ÚS 95/08 z 11. septembra 2008 a k právnemu názoru vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 223/2010. Podľa tohto zjednocujúceho stanoviska „Verejný funkcionár má po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie, do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku.“.

Uvedeným zjednocujúcim stanoviskom ústavný súd prekonal svoju judikatúru, ktorej sa dovoľáva navrhovateľ, pričom senáty ústavného súdu sú v ďalších konaniach podľa § 6 zákona o ústavnom súde týmto názorom viazané. Vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na zistenie, že navrhovateľ v roku 2012 vykonával verejnú funkciu, je teda nepochybné, že navrhovateľ bol povinný ako verejný funkcionár podať za rok 2012 príslušné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu do 31. marca 2013; táto skutočnosť tak mohla byť predmetom prieskumu výboru, a teda námietka navrhovateľa je v tomto smere neopodstatnená.

Nadväzne na uvedené – ešte pred pristúpením k preskúmaniu samotného konania navrhovateľa ako verejného funkcionára – je nevyhnutné vysporiadať sa aj s ďalšou jeho súvisiacou námietkou, podľa ktorej je ním napádané rozhodnutie výboru nezákonné, pretože je výsledkom konania výboru, ktoré bolo začaté v čase, keď navrhovateľ už nebol verejným funkcionárom a za verejného funkcionára ho nebolo možné považovať už ani podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Podľa čl. 3 ods. 1 druhej vety ústavného zákona o ochrane verejného záujmu „Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.“

V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na skutočnosť, že ústavný zákon o ochrane verejného záujmu nemá ustanovenie, ktorým by z časového hľadiska bolo oklieštené uplatnenie kontrolnej kompetencie výboru, nemožno tento jeho postup bez ďalšieho kvalifikovať ako odporujúci označenému ústavnému zákonu, navyše ak zo samotného charakteru niektorých povinností stanovených pre verejných funkcionárov predmetným ústavným zákonom možno vyvodiť, že v prípade ich porušenia nemožno reálne začať konanie o preskúmaní tohto ich porušenia v čase, keď verejný funkcionár ešte vykonáva verejnú funkciu, resp. v čase, keď ho (v zmysle citovaného čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pozn.) ešte za verejného funkcionára pre tento účel možno považovať.

Inými slovami, napríklad o porušení povinnosti ustanovenej verejnému funkcionárovi v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, spočívajúcej v jeho povinnosti podať príslušné oznámenie za prechádzajúci rok do 31. marca nasledujúceho roku sa môže výbor v rámci svojej kontrolnej právomoci dozvedieť najskôr až 1. apríla daného roku, keď si mal verejný funkcionár túto svoju povinnosť splniť, pričom však v tom čase už verejný funkcionár nemusí verejnú funkciu vykonávať a na tento účel už ani nemusí byť považovaný za verejného funkcionára. Obdobná situácia nastala aj v prípade navrhovateľa, ktorý bol povinný za rok 2012 podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, najneskôr do 31. marca 2013, takže v prípade porušenia tejto jeho povinnosti sa výbor mohol o tom objektívne dozvedieť najskôr až 1. apríla 2013, keď už navrhovateľ verejnú funkciu nevykonával (prestal ju vykonávať 10. marca 2012) a súčasne v tom čase ho už ani nebolo možné za verejného funkcionára považovať, pretože rok od skončenia jeho verejnej funkcie uplynul už 10. marca 2013.

Z uvedeného vyplýva, že v prípade stotožnenia sa s argumentáciou navrhovateľa, podľa ktorej by výbor v čase, keď už verejní funkcionári nevykonávajú verejnú funkciu a ani ich už nemožno za verejných funkcionárov považovať, nemal mať oprávnenie kontrolovať splnenie si povinnosti týmito verejnými funkcionármi za obdobie, keď ešte boli verejnými funkcionármi, by v konečnom dôsledku znamenalo popretie poslania a účelu samotného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ktorého cieľom je zabrániť rozporu verejného a osobného záujmu verejných funkcionárov v období výkonu verejnej funkcie a v období jedného roka po skončení jej výkonu a predchádzať tak zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne postavenia s ňou spojeného, na osobný prospech, a tiež by toto ponímanie malo za následok nerovnaké (diskriminačné) zaobchádzanie s jednotlivými verejnými funkcionármi, pretože tým by mohlo dôjsť k situácii, že za porušenie jednej a tej istej povinnosti v období výkonu verejnej funkcie by jeden verejný funkcionár bol sankcionovaný a iný verejný funkcionár nie, a to len preto, že jeho nezákonné konanie by vyšlo najavo až v období, keď by sa už za verejného funkcionára nepovažoval.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzavrel, že aj keď normatívny text jednotlivých ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu nedáva vzhľadom na chýbajúce

pravidlá výslovnú odpoveď na všetky otázky, možno konštatovať, že výklad a aplikácia právnej normy, pokiaľ jej normatívny text nie je dostatočne zrejмый, má zodpovedať požiadavke právnej istoty (ako imanentnej súčasť princípu právneho štátu – čl. 1 ods. 1 ústavy) a zároveň má byť primeraná obsahu a účelu právnych vzťahov, ktoré ňou majú byť regulované.

Z uvedených dôvodov považoval ústavný súd aj túto námietku navrhovateľa za nedôvodnú a navyše presahujúcu rámec oprávnenia ústavného súdu v konaní podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v spojení s § 73a a nasl. zákona o ústavnom súde, ktorého predmetom je výlučne posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a nie posúdenie konania (procesného postupu) výboru. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto type konania – zrušením napádaného rozhodnutia výboru (ak senát ústavného súdu po jeho preskúmaní zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu) alebo potvrdením rozhodnutia výboru (ak po jeho preskúmaní dospeje senát ústavného súdu k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu).

Ústavný súd sa tak sústredil na preskúmanie toho, či navrhovateľ ako verejný funkcionár porušil alebo neporušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, v súvislosti so splnením ktorej navrhovateľ v rámci svojej obrannej argumentácie poukazuje na to, že on si túto povinnosť podať oznámenie za predchádzajúci rok výkonu verejnej funkcie (t. j. za rok 2012) najneskôr do 31. marca nasledujúceho roku (t. j. do 31. marca 2013) riadne a včas splnil, keď toto oznámenie adresované výboru mal podať na poštovú prepravu 31. marca 2013, o čom má svedčiť tzv. „preberací list“ potvrdzujúci prevzatie tejto zásielky doručovacou spoločnosťou Slovak Parcel Service s. r. o.

V súvislosti s touto námietkou navrhovateľa považuje ústavný súd za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že uvedenú obrannú argumentáciu, ako aj listinný dôkaz uplatnil navrhovateľ prvýkrát až v konaní pred ústavným súdom, pretože v konaní

pred výborom sa k veci vôbec nevyjadril, hoci mu uznesenie výboru o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu bolo spolu s výzvou na vyjadrenie riadne doručené 3. júna 2013, preto sa výbor s týmito námietkami navrhovateľa vo svojom rozhodnutí bližšie ani nezaoberal, takže z tohto pohľadu sa ako zjavne neopodstatnená javí aj námietka navrhovateľa o nedostatočnom odôvodnení napádaného rozhodnutia výboru.

Ústavný súd v rámci svojej prieskumnej právomoci v konaní podľa § 73a a nasl. zákona o ústavnom súde preskúmal konanie navrhovateľa ako verejného funkcionára v naznačenom smere a overil pravdivosť jeho tvrdení.

V rámci dokazovania ústavný súd zistil, že navrhovateľom označený doručovateľ má v zmysle výpisu z obchodného registra oprávnenie na poskytovanie poštových služieb, pričom podľa profilu tejto spoločnosti ide o doručovateľa, ktorý pôsobí na trhu expresných kuriérskych služieb, ktorý v Slovenskej republike zastupuje americkú prepravnú spoločnosť United Parcel Service (UPS) ako jej autorizovaný zástupca (Authorised Service Contractor for UPS), pričom podľa jej prepravných podmienok sa prepravca pri vnútroštátnej preprave zásielok zaväzuje tieto doručiť adresátovi najneskôr druhý deň po jej prevzatí.

Podľa zistenia ústavného súdu – z podkladov zaslaných mu výborom – zásielka navrhovateľa s podacím č. 703 040 31013600 19 (ktoré je na navrhovateľom predloženom „preberacom liste“ uvedené aj ako čiarový kód zásielky, pozn.) bola doručená výboru prostredníctvom „kuriéra“ 3. apríla 2013, t. j. až 2 dni po jej údajnom podaní na odoslanie.

Vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na zistenie, že 31. marec 2013 bol nedeľou, t. j. bol to deň pracovného pokoja (dokonca veľkonočná nedeľa, pozn.), doručovateľ na dopyt ústavnému súde oznámil, že predmetná zásielka navrhovateľa (s uvedeným číselným kódom, pozn.) bola oficiálne prepravcom prevzatá na prepravu 2. apríla 2013 a adresátovi doručená 3. apríla 2013, pričom podľa jeho vyjadrenia bol navrhovateľ s dátumom skutočného prevzatia jeho zásielky na prepravu dňom 2. apríl 2013 prepravcom riadne vyrozumený, pričom navrhovateľ proti tomu „... *nemal námietky*“. Na ozrejmienie rozporu v dátumoch o prevzatí predmetnej zásielky na prepravu uvedených na jednej strane

samotným prepravcom vo vyjadrení a na strane druhej uvedeným v „preberacom liste“ o podaní zásielky na prepravu prepravca oznámil, že k uvedenému došlo v dôsledku toho, že navrhovateľ 31. marca 2013 telefonicky kontaktoval ich zamestnanca s tým, že potrebuje poslať zásielku, avšak aj napriek jemu podanej informácii, že zásielku bude možné podať na prepravu až po veľkonočných sviatkoch, t. j. najskôr až 2. apríla 2013, bola predmetná zásielka po argumentácii navrhovateľa, že odchádza na dovolenku, zamestnancom doručovateľa „... prevzatá 31.3.2014 (správne má byť 2013, pozn.), no fyzicky vstúpila do našej siete až 2.4.2013 z dôvodu Veľkonočných sviatkov. O tejto skutočnosti bol informovaný aj samotný odosielateľ, ktorý nemal námietky. Týmto potvrdzujem, že predmetná zásielka vstúpila do našej siete dňa 2.4.2013 a následne dňa 3.4.2013 bola doručená.“.

Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že ním učinené zistenia vzhľadom na všetky objektívne okolnosti prípadu (veľkonočné sviatky a podanie zásielky na prepravu mimoriadne v deň pracovného pokoja s vedomím, že na prepravu bude prebratá až v najbližší pracovný deň, pozn.) oslabili, resp. podlomili dôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa v ich praktických dôsledkoch o tom, že vzhľadom na všetky uvedené skutkové okolnosti mohol byť dobromyseľným v tom, že si legitímnym spôsobom splnil svoju zákonnú povinnosť verejného funkcionára v termíne ustanovenom ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu.

Uvedené zistenia boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý dospel k záveru, že konanie navrhovateľa v okolnostiach veci bolo v rozpore s adekvátnou časťou čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, preto ústavný súd návrh navrhovateľa ako zjavne neopodstatnený odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V súvislosti s rozhodnutím výboru sp. zn. VP/13/13-K z 25. júna 2013 ústavný súd nad rámec už uvedeného ešte poukazuje na skutočnosť, že pokuta za porušenie povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu bola navrhovateľovi síce uložená podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v sume predstavujúcej jednomesačný plat navrhovateľa ako verejného funkcionára, avšak výbor aj napriek oznámeniu predsedu Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „predseda

národnej rady“) z 19. júla 2013 o výške mesačného platu navrhovateľa označenú sankciu určil v rozpore s označeným sankčným ustanovením v nižšej sume. Predseda národnej rady síce spolu s uvedeným údajom o mesačnom plate navrhovateľa oznámil výboru aj sumu ročného príjmu navrhovateľa za rok 2012, avšak výbor pochybil, keď napriek svojej vedomosti, že v roku 2012 navrhovateľ v skutočnosti zastával verejnú funkciu iba do 10. marca 2012, t. j. vykonával ju iba nie celé tri mesiace, čo znamená, že predsedom národnej rady oznámený údaj sa netýkal príjmu navrhovateľa za celý rok 2012, ale iba za jeho takmer ani nie štvrťrok, výbor, vychádzajúc z tohto údaju, určil sumu pokuty jej vydelení dvanástimi mesiacmi, čím mal získať sumu mesačného platu navrhovateľa, ktorá však ďaleko nekorešponduje so skutočnou výškou mesačného platu navrhovateľa ako verejného funkcionára oznámenou predsedom národnej rady.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2014